

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El naixement de la Mare de Déu .....

La celebració de la festa de la Nativitat de la Santíssima Verge Maria se celebra avui, 8 de setembre, tot i que la litúrgia dominical té preferència. És, popularment, el dia de les «Marededeús trobades».

L'Evangeli no ens dona dades sobre el naixement de Maria, però hi ha diverses tradicions sobre el fet: algunes, considerant Maria descendent de David, assenyalen el seu naixement a Betlem. Una altra tradició, grega i armènia, assenyalava Natzalet com a bressol de Maria.

Hi ha una famosa l'homília que va pronunciar sant Joan Damascè (675-749) un 8 de setembre en la basí-

ca de Santa Anna, de la qual extraïem aquest paràgraf:

«Pobles tots, homes de qualsevol raça i lloc, de qualsevol època i condició, celebrem amb alegria la festa natalícia del goig de tot l'univers. Tenim raons molt vàlides per a honrar el naixement de la Mare de Déu, per mitjà de la qual tot el gènere humà ha estat restaurat, i la tristesa de la primera mare, Eva, s'ha transformat en goig. Aquella va escoltar la sentència divina: pariràs amb dolor. A Maria, en canvi, se li va dir: Alegra't, plena de gràcia!»

Que sigui avui un dia per a donar gràcies per tenir una Mare com Maria, per la qual ens ha vingut el Salvador del món.

Diumenge XXIII de durant l'any | Cicle C.....

Lectura del llibre de la Saviesa (9,13-19)

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? [...]

Salm responsorial (Salm 89)

Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

(9b-10.12-17)

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist, i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim; jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat, perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de

tu perquè ara el recobris per sempre, i no com a esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat [...].

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (14,25-33)

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent; ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses, per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? [...] Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

«El relleu d'una guàrdia de nit» | Mn. Marc Majà i Guiu.....

El salm d'aquest diumenge ens brinda, entre altres, aquesta imatge: «el relleu d'una guàrdia de nit». Es tracta d'un moment important que s'esdevé, tanmateix, enmig de la discreció nocturna. En «el relleu d'una guàrdia de nit» té lloc el trobament entre dues persones que porten entre mans la mateixa missió (tenen la mateixa feina) però que es troben en estats molt diferents. La persona que acaba el seu torn, porta moltes hores de treball acumulat i, per tant, està cansada; aquesta persona està esperant, anhelant, que arribi l'hora d'acabar la feina, l'hora en què algú altre entomarà la seva tasca, continuarà al peu del canó, i així poder anar a descansar. La persona que s'incorpora a la guàrdia, en canvi, arriba amb energies

renovades i amb ganes de donar el millor de si en la missió que té al davant.

Dins la vida d'una mateixa persona es donen, de fet, molts moments de «relleu de guàrdia de nit», és a dir, moments en què cal reposar de determinades tasques, en què cal deixar determinades actituds, per tal de poder entomar uns nous objectius o bé continuar amb els de sempre però de manera renovada. D'aquesta manera, amb aquest «relleu interior» que s'esdevé en cadascú, cal aprendre a encaixar repòs i represa, renúncia i acceptació.

L'evangeli d'avui ens mostra el camí del deixeble de Crist com un constant viure en actitud de «relleu de guàrdia»: acomiadar l'egoisme, renunciar a un mateix, carregar la pròpia creu i anar amb el Mestre.

Nous beats màrtirs de la nostra diòcesi | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

El 13 d'octubre propvenent, a la ciutat de Tarragona seran beatificats, si Déu vol, més de cinc-cents màrtirs de la persecució religiosa a Espanya en els anys trenta del segle passat. I d'entre aquests hi ha màrtirs de causes diverses de diòcesis i de congregacions religioses, i d'entre aquestes més properes a nosaltres, hem trobat, per ara —ja que encara no tenim el coneixement directe de la llista completa dels màrtirs que seran beatificats—, dinou màrtirs que tenen relació amb la nostra diòcesi.

Hi ha el bisbe de Lleida, Salvi Huix i Miralpeix, de la parròquia de Santa Maria de Vallors, al municipi de Sant Hilari Sacalm. Hi ha dos preveres diocesans de Tarragona: Joan Roca i Vilardell, nascut a Gurb, i Miquel Vilatimó i Costa, nascut a Vic. Hi ha un manlleuenc, diocesà de Barcelona, Josep Guardiet i Pujol. De la causa dels Fills de la Sagrada Família en trobem vuit que van néixer o exercir el ministeri entre nosaltres: tres germans: Francesc, Ramon i Jaume Llac i Candell, de Torelló; Segimon Sagalés i Vila, de Vic; Josep Vila i Barri, de Camprodon; Pere Verdaguer i Saurina, de Manlleu; Pedro Ruiz Ortega, que va treballar pastoralment a Sant Fruitós del Bages; i Pere Roca i Toscas, de Mura. Als claretians màrtirs, fills de la nostra diòcesi, s'hi afegirà Frederic Vila i Bartrolí, nascut a la parròquia de la Castanya, del Brull. Hi trobem un mercedari, fill d'Aguilar de Segarra, Jaume Codina i Casellas; un carmelita descalç, Joan Vilaregut Farré, de Vic; i quatre monjos

de Montserrat: dos fills dels Hostalets de Balenyà: Hildebrand Maria Casanovas Vilà i Narcís Maria Vilar Espona; un nascut a Vic, Odili Maria Costa, i un de Vinyoles d'Orís: Josep Maria Fontserè Masdeu.

Aquests màrtirs s'afegiran a la llista dels set sants i dels quaranta beats nostres. Això és un motiu de joia profunda pel do de la santedat als fills de la nostra diòcesi. A més, als nous beats màrtirs els hem d'acollir com un do de Déu per a nosaltres en l'Any de la Fe. Benet XVI ens deia en la *Porta fidei*: «Per la fe els màrtirs van lliurar la seva vida com a testimoniatge de la veritat de l'Evangeli, que els havia transformats i fets capaços d'arribar fins al major do de l'amor amb el perdó dels seus perseguïdors» (núm. 13). També és un regal que el Senyor ens fa dins el Pla Diocesà de Pastoral dedicat a la crida a la santedat. Recordem que en el període d'aquest pla hem celebrat dues canonitzacions: la de sant Francec Coll i la de santa Carme Sallés.

L'esdeveniment de la beatificació a Tarragona, lloc del martiri dels primers màrtirs hispànics, el bisbe Fructuós i els seus diaques, Auguri i Eulogi, i seu metropolitana lligada a la nostra diòcesi, ha de ser un motiu encara més gran per a participar tots els qui puguem en la cerimònia de la beatificació; i per a tots els diocesans, per a unir-nos espiritualment, ja des d'ara, a la gràcia que Déu vessarà sobre nosaltres, per la intercessió dels qui van estimar més la seva fe que la pròpia vida.

Agenda litúrgica de la setmana .....

8 ■ Diumenge XXIII de durant l'any / Cicle C.

El Naixement de la Verge Maria. Sant Adrià, màrtir (†304).
Lectures: Saviesa 9,13-19 / Salm 89 / Filèmon 9b-10,12-17 / Lluc 14,25-33

Litúrgia de les hores: Setmana III

9 □ Dilluns. La Mare de Déu del Claustre. Sant Pere Claver, prevere (1581-1654).

Lectures: Colossencs 1,24-2,3 / Salm 61 / Lluc 6,6-11

10 ■ Dimarts. Beats Domènec Castellet (1592-1627), Lluís Ei-

xarc (1597-1628) i Jacint Orfanell (†1622), màrtirs.

Lectures: Colossencs 2,6-15 / Salm 144 / Lluc 6,12-19

11 ■ Dimecres. Beat Bonaventura Gran, religiós (1620-1684).

Lectures: Colossencs 3,1-11 / Salm 144 / Lluc 6,20-26

12 ■ Dijous. El Santíssim Nom de Maria. Beat Miró de Tagamanent (s. XII).

Lectures: Colossencs 3,12-17 / Salm 150 / Lluc 6,27-38

13 □ Divendres. Sant Joan Crisòstom, bisbe i doctor de l'Església (347-

407), sant Amat, abat (565-c.630).

Lectures: 1Timoteu 1,1-2.12-14 / Salm 15 / Lluc 6,39-42

14 ■ Dissabte. L'Exaltació de la Santa Creu.

Lectures: Nombres 21,4-9 / Salm 77 / Joan 3,13-17

15 ■ Diumenge XXIV de durant l'any / Cicle C.

La Mare de Déu dels Dolors. Sant Emili, màrtir (†304). Sant Nicomedes, màrtir (†c.630).

Lectures: Èxode 32,7-11.13-14 / Salm 50 / 1Timoteu 1,12-17 / Lluc 15,1-32

Una estudiant de 21 anys es fa carmelita descalça

Anna Oriol Freixa (Barcelona), quarta de set germans, està acabant infermeria a la Universitat Internacional de Barcelona (UIC). El darrer Dilluns de Pasqua va comunicar als seus pares, Nacho i Beth, que el 22 de juny entra de carmelita descalça en el convent que l'orde de Santa Teresa de Jesús d'Igualada, on nou de les divuit monges tenen menys de quaranta anys. La priora en té quaranta-un. «El Carmel és ple de gent jove», afirma alegre.

Encara que de petita era una nena inquieta i molt moguda, els seus pares no es van sorprendre quan Anna (Anita per a la família) els va anunciar la seva decisió fa pocs dies. L'avi matern d'Anna, Ton Freixa, en els anys setanta acudia sovint al convent d'Igualada per resar per la seva nombrosa família. Quan van arribar els néts, va continuar acudint-hi i les monges li preguntaven per cadascun d'ells.

«El meu pare està emocionat», explica la Beth, i afegeix pensativa: «Ara entenc què feia aquesta figureta de santa Teresa tants anys a l'habitació de la meva filla...» Aquesta santa va fundar l'orde de les Carmelites Descalces a Àvila el 24 d'agost de 1562.

Anna volia estudiar medicina, però es va adonar que fent infermeria «estava més a prop dels malalts». La seva germana Maria, només deu mesos més gran que ella, explica que Anna sempre ha sentit predilecció pels «malalts terminals», als quals li hauria agradat dedicar la seva professió si l'hagués exercida.

El Diumenge de Resurrecció, el dia abans que Anna anunciés als seus pares la seva decisió, Maria va somiar que ella i la seva germana entraven juntes al Carmel. «En el somni, jo ho passava fatal i Anna era feliç.» Les dues germanes estan molt unides i Maria, encara que comprèn la decisió, se sent «com partida pel mig».

Com que està acabant la carrera i fent els últims exàmens abans d'entrar en el convent, feia poc que el seu pare li havia preguntat com tenia el panorama professional i si ja tenia treball. Anna li va contestar que n'havia trobat «un de fix i per sempre».

Després d'un període d'adaptació de sis mesos, en el qual de forma excepcional podrà rebre la visita dels seus pares més d'una vegada al mes, començarà el noviciat. Transcorreguts tres anys professarà en aquest orde amb els vots de pobresa, castedat i obediència. A partir d'aquest moment, es dirà Anna Teresa del Cor de Jesús i Maria, vestirà un hàbit i unes sandàlies de soles d'espert i dedicarà la seva vida «a l'oració i al treball, que també és oració».

Té sentit la clausura en el segle XXI?

Som el cor de l'Església. Igual que aquest òrgan —que no es veu perquè està molt protegit per les costelles i envoltat pels pulmons—, la clausura és vital per a l'Església ara i sempre, perquè és l'oració la que aguanta la fe al món.

T'espanta?

No solament no m'espanta sinó que ho estimo, és el que vull per a la meua vida! A dins em sentiré una dona molt lliure. Fa ja quatre anys que vaig veure molt clara la meua vocació, encara que no ho havia comunicat fins ara la meua família i amics.

Veient el curs de la societat, per què resaràs de forma especial?

Resaré molt especialment pels sacerdots, alguna cosa tradicional en aquest orde. Des de petita, he tingut predilecció per resar per ells i em dolia molt veure si un sacerdot no feia alguna cosa bé. No sabia que també era predilecció de les carmelites descalces...

Com han reaccionat els amics de la facultat?

He trobat tant respecte com un cert relativisme, amb respostes del tipus «si tu ets feliç, doncs ja està bé». A algun li he contestat que no està bé qualsevol decisió pel fet que a mi m'agradi, que hi ha coses que no són bones en si mateixes per molt que a un li vinguin de gust.

En què hi ha influït la teva família?

Sens dubte, en l'ambient de pietat que he viscut a casa. Agraeixo també als meus pares que em portessin a la parròquia de Santa Teresina del barri de Gràcia de Barcelona a vuit anys. Allí he fet molt bons amics, per als quals Déu també és el primer. D'aquesta parròquia, en ple cor de Barcelona, han sortit onze sacerdots i sis monges de clausura. I tots tenim menys de trenta anys... El director espiritual ens ha exigit molt.

Què diries a una persona jove que sent la vocació però que té por?

Que cuidi molt la direcció espiritual, la intimitat amb Déu i, molt important, que no digui res! Aquests quatre anys que ja tenia clara la meva vocació, no jo he explicat a ningú, ni als meus pares ni tan sols a la meva germana, només al meu director espiritual. Quan parles, el dimoni obre una bretxa i aquest l'aprofita!

(Extret de *teinteresa.es*)

Els set criteris de la parròquia que «funciona bé», segons el bisbe Dominique Rey

1) El pastor té capacitat de delegar: compta amb col·laboradors formats i hi recorre... No intenta ser un home-orquestra que ho realitza tot en persona. Això significa que dedica esforç i recursos a formar els seus col·laboradors.

2) El pastor destria els dons dels altres i els fa donar fruit. Es pregunta «quins dons i carismes té la meva gent?» i reorganitza la comunitat (grup, parròquia, diòcesi) d'acord amb aquests dons, és a dir, d'acord amb la gent i les seves capacitats.

3) La comunitat és joiosa, i es nota. El grup manté l'entusiasme. Té capacitat d'expressió alegre i fuig d'una estètica moralitzadora. El goig i la celebració van primer.

4) La comunitat canvia les seves estructures per adaptar-les al règim de «Nova Evangelització». El règim de «Cristiandat» ja va passar i no té sentit mantenir estructures organitzatives d'aquesta època que no funcionen en l'actual.

5) La comunitat cuida la bellesa i dignitat de les celebracions, sobretot de l'eucarística. L'Església no pot guanyar el món en el terreny del mer espectacle o la diversió, però pot oferir sacralitat, i molta gent

està buscant sacralitat, reverència i misteri. «Vaig estar als Estats Units estudiant les mega-esglésies protestants, enormes locals que reuneixen 30.000 persones cada diumenge, amb grans cors... però fa uns anys que van a la baixa, perquè amb el temps els seus feligresos s'avorreixen. La gent jove avui busca més sacralitat. Per això, la bellesa i reverència en l'Eucaristia és importantíssima.»

6) La comunitat s'organitza en grups petits, cèl·lules i grups de «església en cases». «Són la clau del creixement», diu. A un recentment convertit no el pots convidar directament a la missa del diumenge, on serà un nombre anònim, no entindrà encara la litúrgia i s'avorrirà. L'has de convidar al grup petit que es reuneix a la teva casa per resar, començar a rebre ensenyaments, xerrar i escoltar les seves inquietuds.

7) La comunitat irradia caritat cap a fora i entre els seus membres. No n'hi ha prou amb el servei de Càritas, anònim. Ha de ser una relació entre els membres de la comunitat que es coneixen i ajuden mútuament, i això es veu des de fora. Els feligresos no van a l'església (o al seu rober, Càritas o menjador social) com a consumidors de serveis, sinó com un membre amb llaços afectius.

Beatificacions al Bisbat de Vic

La glorificació de tants servents de Déu ha de ser per a tots nosaltres un esperó per a renovar la fe, i ha d'omplir de nova vitalitat les nostres diòcesis. En la tradició cristiana s'ha considerat que un màrtir és una persona que mor per la fe religiosa. En moltes ocasions assimilem màrtir als màrtirs cristians dels tres primers segles, els qui van ser assassinats per les seves conviccions religioses. Això no obstant, hi ha hagut més màrtirs cristians en el segle XX que en el conjunt dels dinou segles (*De la carta pastoral de l'arquebisbe de Tarragona*).

Francesc Llach i Canadell, pvre.

Torelló, 1889 / Vila-rodona, 1936

Era el més petit de quatre germans religiosos de l'Institut dels Fills de la Sagrada Família. Sacerdot, secretari de la comunitat i professor al col·legi de l'Institut a Reus. Tenia una gran intel·ligència i aptitud per a la docència i destacava per la virtut de la paciència. Empresonat primer a Reus, organitzà uns exercicis espirituals en preparació per a la mort, el 25 de juliol de 1936 fou traslladat al vaixell-presó «Cabo Cullera», a Tarragona, i, dos dies després, al «Río Segre». Martiritzat a Vila-rodona el 25 d'agost de 1936.

Segimon Sagalés i Vila

Vic, 1888 / Múnter, 1936

Religiós coadjutor dels Fills de la Sagrada Família, mestre de pàrvuls al col·legi Jesús, Maria i Josep de Barcelona. Apreciat per les famílies, que volien que els seus fills anessin amb ell perquè era eficient i molt alegre. A classe hi tenia flors, ocells, peixos i un mico, que era «l'ajudant». Desprenia alegria i bon humor, malgrat el càncer de coll que patia i que li ocasionava sofriments. Salvà les restes de sant Josep Manyanet. Detingut a Calldetenes, fou assassinat a

Múnter el 8 de setembre de 1936.

Josep Vila i Barri, pvre.

Camprodon, 1910 / Granollers de la Plana, 1936

Ordenat sacerdot a Girona el març de 1936. En esclatar la persecució sojornava amb tretze religiosos filòsofs sota el seu càrrec al poble de Mosqueroles. No descansà fins a haver trobat refugi per a tots. Fugint a través del bosc amb dos d'ells, arribà a Vic, a casa de la seva germana, on s'allotjà amb un seu oncle escolapi. El dia 20 de setembre de 1936, l'escolapi sortí però fou detingut; poc després també el Josep: ambdós foren assassinats a Granollers de la Plana el dia següent.

Els set dolors de la Mare de Déu .....

En ocasió de la festa de la Mare de Déu dels Dolors, 15 de setembre

1r dolor: La profecia de Simeó, en la presentació del Nen Jesús

Mare de Déu: pel dolor que va sentir quan Simeó us va anunciar que una espasa de dolor travessaria la vostra ànima, pels sofriments de Jesús, feu que siguem dignes fills vostres i sapiguem imitar les vostres virtuts.

2n dolor: La fugida a Egipte amb Jesús i Josep

Mare de Déu: pel dolor que va sentir quan haguéreu de fugir precipitadament tan lluny, passant grans penes —era perseguit de mort el qui precisament havia vingut a portar-nos vida eterna—, feu que sapiguem fugir sempre de les temptacions.

3r dolor: La pèrdua de Jesús

Mare de Déu: per les llàgrimes que va vessar i el dolor que va sentir en perdre el vostre fill; tres dies buscant-lo angoixada; us acompanyem en aquest dolor i, pels mèrits del mateix, feu que els joves no es perdin pels mals camins.

4t dolor: La trobada de Jesús amb la creu a coll camí del Calvari

Mare de Déu: per les llàgrimes que va vessar i el dolor

que va sentir en veure el vostre Fill carregant la creu — ell que era creador de la vida, va acceptar per nosaltres sofrir aquest menyspreu tan gran—, feu que siguem dignes deixebles d'un Rei tan gran i aprenuem de la seva humilitat.

5è dolor: La crucifixió i agonia de Jesús

Mare de Déu: per les llàgrimes que va vessar i el dolor que va sentir en veure la crueltat dels claus a les mans i peus del vostre estimat Fill, no permeteu que mai morim pel pecat i feu que puguem rebre els fruits de la redempció.

6è dolor: El cop de llança i la rebuda en braços de Jesús mort

Mare de Déu: per les llàgrimes que va vessar i el dolor que va sentir en veure la llançada que van donar al cor del vostre Fill; feu que sapiguem estimar Jesús com ell ens va estimar.

7è dolor: L'enterrament de Jesús i la soledat de Maria

Mare de Déu: per el dolor que va sentir en enterrar el vostre Fill. Us van prendre Jesús per la mort més injusta; i vós, Mare nostra adoptiva, us va quedar sola. Concediu-nos a cada un de nosaltres la gràcia particular que us demanem...

Desè aniversari del pontificat de Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Deia la crònica de la consagració del nostre bisbe, publicada en aquest Full: «Mons. Romà dirigí l'al·locució d'inici del seu ministeri episcopal dient: avui més que mai experimento que no sóc res sense vosaltres. I amb coratge proclamà: no sóc res sense Déu... sense l'Església que per mitjà del Papa m'ha escollit... Sense vosaltres, germans meus en l'episcopat... sense la meva família, pares, germans, sense la meva terra del Delta de l'Ebre, el meu poble i la meva parròquia... I no sóc res sense vosaltres, Església de Vic.»

Fa un decenni que el nostre bisbe és el Pastor de la diòcesi de Vic, deu anys de servei lliurat i valent. És un motiu per a donar-ne gràcies amb senzillesa i alegria.

Recordem: diumenge vinent, a 2/4 de 6 de la tarda, missa d'acció de gràcies a la catedral.

A la vora del foc | El somni català | Climent Forner.....

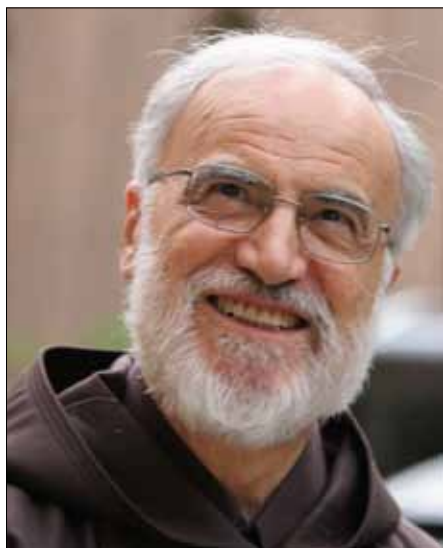
La catalanitat es viu o s'hauria de viure cada dia durant tot l'any, però sens dubte que es al redós de la festa de Sant Joan, al mes de juny, amb la flama del Canigó com a símbol preminent envoltada de sardanes i castells, i ara, aquests dies, arran de la Diada Nacional de l'Onze de Setembre, quan esclata amb més efervecència. Sobretot enguany, a mesura que ens anem acostant a la data mítica del 2014. Deixeu-me dir que durant la meua llarga vida mai no havia vist tantes senyeres i estelades voleiant al grat de l'aire, ni tantes manifestacions, tants concerts, tants manifestos, tantes publicacions, tantes cadenes humanes reclamant una Catalunya lliure i sobirana, digna de la seva personalitat històrica. És com si la societat civil hagués pres consciència d'ella mateixa i, finalment, les forces polítiques parlamentàries es veiessin obligades a recolzar-la començant per consultar-ne la voluntat i el propòsit, ni que sigui independentista, fracassats tots els intents d'encaix amb Espanya, l'Estat-Nació que la té sotmesa de fa tres segles, per més que en la «Constitución» vigent es proclami plurinacional, pluricultural i plurilingüístic.

Sí, és de la fatídica derrota de l'Onze de Setembre de 1714 que arrenca, podríem dir, el somni patriòtic de Catalunya, la nostra nació, com si aquella derrota s'hagués convertit en una victòria moral. Aquest somni o aquesta lluita per recuperar les llibertats perdudes ha tingut els seus alts i baixos des d'aleshores; a partir, però, des de mitjan segle XIX, amb el moviment conegut amb el nom de Renaixença, s'ha fet de tal manera

imparable que ha superat tots els tràngols, tràgics i tot, del segle XX, fins a arribar als nostres dies, esperançat potser com mai. Hi ha hagut molts factors en contra: l'oposició del Govern Central, la divisió interna dels mateixos polítics catalans, la manca d'autoestima i de lideratge, el romanticisme literari, l'interès mercantilista, la immigració espanyola i forana, etc. La gravíssima crisi econòmica que patim en l'actualitat podria semblar un problema insuperable, però no, al contrari: la voluntat i la comunitat d'esforços poden fer miracles a fi de bé. El somni és vida. Sort n'hi ha, dels somnis! Com a cristians, implicats com hi estem, no podem oblidar el gran somni de Déu, el nostre Pare, que els abasta tots com formant el Regne que Jesús, el seu Fill, va venir a implantar a la terra, Regne de veritat, amor, vida, gràcia, santetat, justícia, pau i llibertat. Un somni etern que ja va començar amb la creació del món, milions i milions d'anys enrere, i que continua amb l'Encarnació, la mort en Creu i la Resurrecció de Jesucrist en què personalment s'ha consumat. El somni meravellós que sota l'impuls de l'Esperit Sant i amb el servei sacramental de l'Església no arribarà a la plenitud fins a la fi dels temps quan el Déu U i Tri doni feliçment per acabada la seva obra. Amb la col·laboració lliure i corresponsable de tots nosaltres els humans, que per això ens ha creat i ens convida a viure amb ell per sempre.

Déu vol, per tant, que les persones siguin lliures i felices. I no sols les persones, també els seus pobles naturals, les anomenades pàtries.

Libres | Creo en Jesucristo | Rainero Cantalamessa.....

Monte Carmelo, 288 pp., 19 euros.

El volum es dirigeix a quants, en la vida personal, en l'estudi, en l'ensenyament de la cristologia o de la religió a les escoles superiors i en la pastoral de l'anunci, senten la necessitat d'anar més enllà de la dada històrica i cultural per aprofundir les insondables riqueses espirituals compreses en Crist. L'autor, insigne franciscà, és el predicador de la Casa Pontifícia.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09
 Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
 SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19
 C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
 IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60